

De rovers hadden de deuren opengelaten en de koude nachtlucht stroomde binnen. Daardoor ontwaakte de boer uit zijn bezwijming.

De hevige pijn, door de brandwonden en ook door de knellende banden veroorzaakt, herinnerden hem onmiddellijk het gebeurde.

Angstig verwachtte de ongelukkige een nieuwe, ruwe behandeling.

Maar neen, alles bleef stil.

— Goddank, de schelmen zijn weg, mompelde de boer.

Maar waar is Filomeen toch! Ik hoor haar niet.

Inderdaad, alles bleef stil.

— Filomeen, riep de boer op flauwe toon. Help mij toch, snijd mijn banden los.

Geen antwoord volgde op die woorden.

— Filomeen! herhaalde de boer. Ach! zouden ze haar vermoord hebben? En met ontzetting dacht hij aan het lot van Siska, de meid der Beerselschrans Die ook had zich moedig verweerd... en nu lag ze onder de hard bevroren aarde.

— Filomeen! kloeg de landman.

Nu meende hij een zacht gekreun te vernemen.

— Filomeen, zijt gij daar?

De boer wilde zich oprichten, maar de banden belemmerden hem in zijn bewegingen. Toch meende hij bij het flauwe schijnsel van het haardvuur in de hoek een gedaante te zien.

— Filomeen, zijt gij daar? vroeg hij.

Een nieuw gekreun klonk hem tegen.

— Ze hebben haar in de boterstand gezet, en nog wel met het hoofd naar beneden! kreet de baas, zijn eigen pijn vergetend. Zó kan ze het niet lang uithouden. Ze moet sterven, als ik haar niet bevrijd. Maar hoe zal ik haar verlossen?

Wanhopig wrong hij zijn lichaam, spande hij zijn spieren, trachtte de knellende banden te verbreken.

Maar de koorden waren sterk. De boer slaagde er in de handen wat losser te krijgen, maar slechts zoveel, dat hij ze weinig bewegen kon.

— In de schuif van de tafel ligt een mes, kon ik het grijpen, dacht de ongelukkige. Maar ik moet het hebben, ik moet, anders sterft Filomeen.

Hij kroop over de vloer. Zijn voeten deden vreselijk pijn, het verbrande vlees schuurde over de stenen, de wonde brandde...

Maar hij moest het mes hebben... het leven van de dienstmaagd stond op het spel.

Eindelijk bereikte hij de tafel. Met de grootste moeite richtte hij zich op, dat hij de schuif grijpen kon. De nog altijd gebonden handen konden de lade toch openen... Nu het mes... ah, daar was het... Hij wilde het opnemen, maar telkens viel het terug... Goddank! nu had hij het.

Maar hoe de koorden doorgesneden... Wacht! het mes tussen de tanden nemen... helaas! het rolde op de vloer. En de tijd was zo kostbaar.

Het gekreun had opgehouden in de hoek.

Na enige minuten, die de boer wel eeuwen schenen, had hij toch eindelijk

BAKELANDT

DE GRAANORLOG

Met medewerking van
Klaas de Vries

UITGEVERIJ J. POSTE N.V.

het mes tussen de tanden... Nu trachtte hij de koorden door te snijden... Hij wondde zich de vingers en voelde het warme bloed er langs druipen... Eindelijk, eindelijk waren de handen vrij.

Nu de voeten... Het ging gemakkelijker.

— Filomeen, ik kom ! riep de landbouwer.

Hij wilde opstaan... slaakte een gil en viel neer. Zijn verbrande voeten weigerden hun dienst. Hij kroop naar de boterstand toe, hief zich aan de rand op en sneed de koorden van het meisje door. Dan rukte hij de boterstand omver en trok het bezwijmde meisje nevens zich.

Haar gelaat was gezwollen, de ogen waren met bloed doorlopen.

— Te laat ! kreet de boer in hevige wanhoop. Ze is dood !

Maar het volgende ogenblik kreunde Filomeen weer.

— Nog is er leven in, ha ! kon ik haar helpen... ik moet... ik moet water halen en azijn.

— Genade ! murmelde het meisje.

— Filomeen... ze zijn weg... ik, de boer, ben bij u... Filomeen, kent ge me niet?

Langzaam opende ze de ogen.

— Baas, zijt gij het... Zijn ze weg ?

— Reeds lang... de vrouw zal terugkomen...

— Het is koud hier...

— Kunt ge niet opstaan, Filomeen ?

Het meisje trachtte zich op te richten, maar haar hoofd duizelde en ze viel weer neer.

— En ook ik moet hier als een hulpbehoevend kind liggen ! jammerde de boer... O ! wat duurt de tijd lang... de mis moet toch al uit zijn.

Weldra klonken er stemmen op het hof.

De boer luisterde angstig.

Kwamen de binders terug... of waren het de kerkgangers, de redders dus ?

— Vrouw, zijt gij daar ? riep de boer. Wij leven beiden ! De binders zijn hier geweest.

— De binders ! En gij lieden ligt daar... gewond zeker. Ach, wat een ramp !

Wenend boog zij zich over haar echtgenoot en dan over de trouwe dienstmaagd.

— Maar wat is er gebeurd... hebben ze u gemarteld ! kloeg de bazin.

— Mijn voeten ! kreunde de boer.

Nu er helpers waren en hij zijn wilskracht niet meer behoeft aan te wenden tot eigen redding, gevoelde hij weer heviger de smart zijner brandwonden.

— Leg mij te bed ! vroeg hij... En verbind mijn voeten...

Toen de vrouw bij het lamplicht de brandwonden zag, weende ze van deernis.

— Beesten zijn ze, monsters... om een mens zo te folteren ! kreet ze verontwaardigd.

Dan haalde ze zelf en lijnwaad en verbond de voeten van haar ongelukkige echtgenoot.

Ook de dienstmaagd werd verzorgd. Maar zij was de volgende morgen genezen. De boer echter bleef weken lang hulpbehoevend.

THE FIRST EDITION OF THE
HABES CORPUS ACT
1769
HABES CORPUS ACT
1769

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955